

Upomínky

Helena Vondráčková

V půl osmé ráno běžím po schodišti dolů,
tam dole schránku se svým jménem pár let mám.
To, co v ní najdu, potom u psacího stolu
čítávám.

v té chvíli cítím lehké chvění nebo závrať,
snad právě přišla zpráva – dál, že máš mě rád.
Co ale čtu si, to jsou upomínky na vrať
akorát.

Jak v tichu rán
se dočítám,
jsem zlobivá,
jsem zlá.
Nic nevrací,
dost poztrácí –
to jsem já.

V mé ranní poště znovu složenka mě čeká
za parkování tam, kde zákaz stání byl.
Z knihovny zase chtějí vrátit F.L.Věka
pátý díl.

Jak tady vidím tak prý dlužím daně za psa
a u prادلenny mám od října kombiné.
Snad každý už mi svoji upomínku napsal,
jen ty ne,
jen ty ne.

No páni já
jsem zlobivá,
jsem zlotřilá,
jsem zlá.
Nic nevrací,
dost poztrácí –
to jsem já.

Stoň upomínek zkrátka v každé roční době
sem dostávám.
Tak jen to kam upomínku tobě
poslat mám?
Já se ptám,
vážně ptám.

Tak dobře já
jsem zlobivá,
jsem zlotřilá,
jsem zlá.
Nic nevrací,
dost poztrácí,
byť v oblacích
prý mám.

No a co ty,
kde svoje rty
a ruce máš,
to víš ?

Vždyť já tě znám,
ty sebe sám
poztrácíš.